

EMMA.
 Waarom?

KAREL.
 Omdat 't noodig is, Emmy, noodig voor mij.

EMMA.
 En je moeder en zuster? Een enig zoontje.

KAREL (*zet zich*).
 Ja, 't valt me heel zwaar, bitter moeilijk om heen te gaan. Ik kan er nog niet aan denken Lena te verlaten en zoovele goede vrienden en lieve vriendinnetjes... als jij, want wij zijn toch goede, oude kameraden, niet waar?

EMMA.
 Waarom dan hen allen verlaten, als 't je heusch zoo moeilijk valt?

KAREL.
 Omdat ik 't anders, alles anders moet hebben, en daar zal 't anders zijn in Atjeh.

EMMA.
 Atjeh?!

KAREL (*lachend*).
 Ja, Atjeh. Ik hoop daar zoo gauw mogelijk heen te worden gezonden. Dat zal een ander leventje zijn daar bij de Atjehers. Dat is een ander bal dan op het Kurhaus, een bal met vuur. Zeg, ga je mee Emmy? Jij was altijd zulk een voorvechtster vroeger, als we speelden op de duinen.

EMMA.
 God... als je nu eens...

KAREL.
 Een kogel, meen je? Nu enfin dan maar een goede dat 't op eens uit is, zeg vindt jij het zoo de moeite waard, zoo mooi dit leven?

EMMA.
 Ja mooi... heel mooi als we maar lief hebben.

KAREL.
 Als we lief hebben? Hm, denk je dat 't dan zoo mooi is! Arm kind, de hemel beware die illusie voor je. Maar wie dat denkt heeft nooit liefgehad, hoor! Liefde is bedwelming, verrukking, krankzinnigheid en... wanhoop, want de wanhoop sluit het proces altijd als de bedwelming is verdwenen. Zeg, vind je dat mooi?

EMMA.
 Is dat liefde?

KAREL.
 Och Emmy, wat weet jij er van? Je komt pas van kostschool.

EMMA.
 En jij bent nog geen 4 jaren ouder. Scheelt dat dan zooveel?

KAREL.
 Maar ik heb die 4 jaar geleefd in de wereld, terwijl Emmy als een mooi, lief fijn serre-plantje goed was geborgen in het pensionnaat. In die jaren heb ik geleerd door het leven wat liefde is, terwijl jij 't uit romannetjes leerde. Neen, Emmy, geloof mij, als je 't ooit voelt ontwaken dat wat 't mooiste wordt genoemd, als je 't voelt ontwaken in je lieve hartje, ruk 't dan uit, dadelijk voor 't te laat is. Want geen mensch is waard zooveel voor hem of haar te lijden, als zij kunnen lijden, die lief hebben. Ruk 't uit met een flinken ruk, lach er om, maar lijd niet. Niemand is 't waard dat we ons zoo ellendig maken om die ééne, niemand, ook de beste en mooiste niet, zelfs niet b.v. een juffrouw Ras. (*Corry is inmiddels met Absburg en Roze genaderd.*)

KAREL (*is opgestaan. Hij buigt lachend, haast zich weg*).
 Adieu, Emmy.

EMMA.
 Karel? (*zij zakt terug in den stoel en drukt de handen voor 't gelaat*). Corry loopt behaagziek met haar cavaliers op den achtergrond. Daarna vertrekt zij met haar vader en Roze, even later gaat ook Emma weg. Absburg en Johan Ras komen naar den voorgrond).

Dertiende Tooneel.

JOHAN.
 Zeg Frans, ik begrijp er niets van, maar ze was poeslief.

VAN ABSBURG.
 Wie was poeslief?

JOHAN.
 Wel mevrouw v. d. Eem.

VAN ABSBURG (*trekt schouders op*).
 Dan hebben zij Amerikanen, die erg gedaald zijn vandaag. Ten minste ik durf niet gelooven dat mijn beschouwingen haar hebben veranderd. Enfin, neemt 't goede steeds aan zonder onderzoek. Maar à propos ken jij die Roze of de Roze van Daelen zooals hij de kinderachtige brutaliteit heeft zich te noemen.

JOHAN.
 Heet hij dan niet de Roze van Daelen?

VAN ABSBURG.
 Neen, de Roze alleen. Zijn moeder was een barones de Roze van Daelen en het jonkertje schijnt zoo liberaal te zijn om zijn moeders naam te voeren inplaats van die zijns vaders, wat toch in deze onvolmaakte wereld voor fatsoendelijker wordt